

РЕШЕНИЕ

№ 20870

гр. София, 17.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **С. Е. Д.**
като разгледа докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20211110145170 по описа за 2021 година

Предявени са субективно съединени осъдителни искове от **Т. П. Т.** срещу **ЧСИ Г. С. К.** и **ПЧСИ М. П. Л.** с правно основание чл.441 ГПК във вр. с чл.49 вр. 45 ЗЗД във вр. с чл.74, ал.1 ЗЧСИ за заплащане при условията на солидарност на сумата от 273 лева, представляваща обезщетение за нанесени имуществени вреди от отменено Постановление за налагане на глоба от 21.11.2019г. по изп. дело № 20199240401239, издадено от **ПЧСИ М. Л.**, както и незаконосъобразно действие на **ЧСИ Г. К.**, допуснал неправомерното действие на своя помощник, която сума включва 200 лева- част от разходите на **Т. П.** за заплатено адвокатско възнаграждение на **адв. Р. Ш.** и 73 лева- разходи за такси и разноски към съд и съдебен изпълнител във връзка с подадена жалба, по която било образувано ч.гр. дело № 16157/2019г. по описа на СГС, IV-а въззивен състав, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба -30.07.2021г., до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът **Т. П. Т.** твърди, че е конституирана като длъжник по изп. дело № 20199240401239 по описа на **ЧСИ Г. К.**, образувано по молба на **К. П. Ж.** въз основа на изпълнителен лист от 25.07.2018г., издаден по в.гр. дело № 4672/2018г. по описа на СГС и за изпълнение на постановления по това дело режим на лични контакти на **К. Ж.** с дъщеря **й-К. К. Ж.**. Сочи, че на 07.10.2019г. й била връчена покана за доброволно изпълнение с изх. № 14437/12.09.2019г., с която й бил указан режим на лични контакти на бащата с детето, като майката била поканена да изпълнява същия доброволно в посочените от съдебния изпълнител дни. Сочи, че на 07.10.2019г. е декларирала готовност и желание да предава детето на баща му, като била посочила мястото на което живеят. Била уведомила съдебният изпълнител, че евентуална пречка би била личното нежелание на детето да отиде при баща си поради влошените им отношения. Нежеланието на детето да бъде с баща си било

установено и от ЧСИ Г. К. и неговите помощници- ПЧСИ М. Л. и Т. В. К. при посещенията им на адреса на майката. Това нежелание било констатирано и от социалните служители на Дирекция „Социално подпомагане“- О., както и от ЧСИ С. А. и ПЧСИ М. И., ангажирани по изп. дело № 20199190400368 по описа на ЧСИ С. А. въз основа на изпълнителен лист от 25.07.2018г. по гр. дело № 1894/2017г. по описа на СРС. Сочи, че за периода от месец септември 2019г. до месец март 2020г. нито един път К. Ж. не била изразила готовност и желание да тръгне с баща си и винаги отказвала. Поддържа, че била неправомерно глобявана с глоби в максимален размер от по 400 лева на посещение. Твърди, че съдебният изпълнител и ПЧСИ М. Л. не се съобразявали с разпоредбата на чл. 528, ал. 4 ГПК и Закона за закрила на детето, както и обективните пречки за изпълнение на режима на лични контакти и действителните факти и обстоятелства за невъзможността да се предаде детето. Поддържа, че в нито един момент от водене на изпълнителното дело срещу нея не била в неизпълнение на режима на лични контакти на бащата с детето, нито била в неизпълнение на което и да е нейно процесуално задължение в качеството ѝ на привлечена страна. Твърди, че СГС е отменил като незаконосъобразни наложените от ЧСИ Г. К. и ПЧСИ М. Л. и ПЧСИ Т. К. глоби по чл. 528, ал. 5 ГПК вр. чл. 527, ал. 3 ГПК по ч.гр. дели № №15653/2019г., 15506/2019г., 15507/2019г., 16157/2019г., 16386/2019г., 231/2020г., 232/2020г., 920/2020г., 921/2020г., 1061/2020г., 1492/2020г., 1495/2020г., 2120/2020г. Сочи, че със Заповед за незабавна защита от 05.02.2020г., постановена по гр. дело № 5945/2020г. по описа на СРС, 80-ти състав било постановено режимът на лични контакти да се осъществява не чрез ЧСИ при посещение на адреса на майката и детето, а в специален контактен център. Поддържа, че с Постановление за налагане на глоба от 21.11.2019г. ПЧСИ М. Л. бил наложил неправомерно глоба в размер на 400 лева, приемайки, че съгласно Протокол за предаване на дете от 13.11.2019г. не е предала К. Ж. на баща си съгласно определения в Решение на СГС № 4672/11.07.2018г. по в.гр. дело № 1894/2017г. режим на лични отношения на съответната дата и час, а именно: на 13.11.2019г. в 18: 00 часа, за да бъде с баща си за времето от 18: 00 часа на 13.11.2019г. до сутринта на 14.11.2019г., както и че от вискателя била постъпила молба от 28.10.2019г. с искане за налагане на глоба при всяко неизпълнение. Твърди, че постановлението за налагане на глоба било обжалвано от нея и било отменено като незаконосъобразно с Решение № 1800 от 05.05.2020г. по ч.гр. дело № 16157/52019г. по описа на СГС, IV-а въззивен състав. В производството по обжалването на цитираното постановление била сторила разноски в общ размер на 373 лева, от които 300 лева- заплатено на 28.11.2019г. адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна помощ от 28.11.2019г., както и 48 лева- такси пред ЧСИ по администриране на жалбата на основание т. 5 и т. 8 от ТТЗЧСИ и 25 лева- държавна такса. Твърди, че в производството пред СГС било прието за установено, че вина за направата на описаните разноски има съдебният изпълнител издал отменения от съда незаконосъобразен акт- постановлението за налагане на глоба. Поддържа, че вредите могат да се претендират от ЧСИ К. и ПЧСИ М. Л. при условията на солидарност в отделен исков процес, тъй като представляват непосредствена последица от незаконосъобразните им действия. Съдът бил указал на ищцата, че сторените от нея разноски в производството по обжалване на Постановление за

налагане на глоба от 21.11.2019г., не могат да се възложат в тежест на вискателя по делото. Твърди, че съдебният изпълнител отговаря при условията на чл. 45 ЗЗД за вредите, причинени на длъжника в изпълнителното производство от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение. В настоящия случай били налице всички елементи от фактическия състав на деликта, а именно- процесуално незаконосъобразно действие в изпълнителния процес, извършено от ПЧСИ при Г. К., а именно незаконосъобразно издаденото Постановление за налагане на глоба от 21.11.2019г., подписано от ПЧСИ М. Л.; причинна връзка между незаконосъобразното изпълнително действие и причинените вреди, тъй като действията на ответниците по налагане на глоба на ищцата били принудили ищцата да обжалва техните действия и да реализира разноски по защитата си, както и претърпени имуществени вреди- сторените от нея разноски, вина на ответниците, изразяваща се в допускане и извършване на противоправно поведение по издаване на незаконосъобразен акт. Счита, че направените от нея разноски за адвокатско възнаграждение и за такси за разглеждане на частната ѝ жалба по ч.гр. дело № 16157/2019г. по описа на СГС, IV-а въззивен състав, представляват преки вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат. С молба от 25.09.2023г. Т. П. Т.- П. е посочила, че предявеният срещу ответниците иск не е частичен. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ЧСИ Г. К., с който е поискано исковата молба да бъде оставена без движение и да бъде задължена ищцата да посочи кой е титуляр на банковата сметка, посочена в исковата молба, както и да бъде задължена ищцата да конкретизира как е формирана исковата претенция с оглед на разминаването с представения договор за правна помощ от 28.11.2019г. Оспорва изцяло предявения иск по основание и размер. Соча, че с Определение № 13731 на СГС по ч.гр.дело № 921/2020г., известно на ищеца във връзка с идентично производство, съдът е дал задължително за страните тълкуване, че разноски не се дължат поради това, че няма основание за присъждане на допълнително възнаграждение извън това платено за изпълнителното дело, тъй като възнаграждението за представителство в изпълнителното производство обхващало и всички оспорвания, повдигнати с жалби и разглеждания от съда. Счита, че не е дал повод за образуване на делото, както и че предявеният иск е неоснователен. Соча, че не е налице и солидарна отговорност между него и ПЧСИ М. Л.. Твърди, че съгласно чл. 37, ал. 3 ЧСИ за вредите от неизпълнение на задълженията на помощник-частен съдебен изпълнител съдебният изпълнител отговоря солидарно с него. В исковата молба не се сочели доказателства, че било налице неизпълнение на задължения на ПЧСИ Л.. Искането към съда е да отхвърли предявения иск.

В срока по чл.131, ал. 1 ГПК ответникът М. П. Л. е подал отговор на исковата молба, с който се е присъединил към отговора, депозиран от ЧСИ Г. К.. Изложени са идентични съображения, както с отговора на исковата молба, подаден от ЧСИ К.. Искането към съда е да отхвърли предявения иск.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната

съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, по реда на [чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК](#), приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявеният иск е с правно основание чл. 441 ГПК вр. с [чл. 74 от Закона за частните съдебни изпълнители \(ЗЧСИ\)](#) вр. с [чл. 45 и сл. от ЗЗД](#) - претенция за обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди, причинени от противоправно поведение на ответника като частен съдебен изпълнител по изпълнително дело, по което ищецът е длъжник.

Фактическият състав на отговорността по чл. 441 ГПК вр. чл. 45 ЗЗД във вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ включва следните юридически факти- деяние, противоправност, вреда, причинна връзка и вина. Ето защо, за да е възникнало спорното право за обезщетяване на ищеца, той следва да докаже фактите, които се субсумират под хипотезата на деликта: противоправно поведение – неправомерни действия и/или бездействия на ЧСИ, наличие на пряка причинно-следствена връзка между него и настъпилата вреда, причинена при дейността на ЧСИ. Вината се предполага по арг. от чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Съгласно цитираната разпоредба на чл. 441 ГПК вр. с [чл. 74 от ЗЧСИ](#) частният съдебен изпълнител отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност. Частният съдебен изпълнител (ЧСИ) отговаря за всички преки и непосредствени вреди, които е причинил неправомерно при изпълнение на своята дейност. Тази отговорност обхваща вреди причинени както по същински действия по изпълнението, така и от такива по [чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ](#) - допълнителни действия, възложени от вискателя за проучване имуществено състояние на длъжника, изискване на документи, справки и т.н. Това е така, защото тези допълнителни действия съпътстват и осигуряват основните процесуални действия. Неправомерните действия на ЧСИ могат да са злоупотреба с права, незаконни действия по отношение на несеквестрируемо имущество, вкл. запор, и др. В този смисъл [Решение № 120/08.07.2011г. по т.д. № 1123/2010г. на ВКС, II-ро Т. О.](#); [Решение № 445/27.07.2010г. по гр. д. № 1219/2009г. на ВКС, I-во Г. О.](#); [Решение № 264/08.04.2010г. по гр. д. № 474/2009г. по гр. д. № 474/2009г. на IV-то Г. О. на ВКС](#), [Решение № 260056 от 16.09.2020г. по в.гр. дело № 6274/2019г. на СГС, IV- Б състав](#).

В конкретния случай с определението от 11.09.2023г., в което е обективизиран проектът за доклад, обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 16.11.2023г. съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните следните обстоятелства, че с Постановление от 21.11.2019г. по изп. дело № 20199240401239 по описа на ЧСИ Г. К., рег. № 924 към КЧСИ, ПЧСИ М. Л. е наложил глоба на Т. П. Т. в размер на 400 лева на основание чл. 528, ал. 5 ГПК вр. чл. 527, ал. 3 ГПК; както и че с Решение № 1800 от 05.03.2020г., поправено с Решение от 05.06.2020г., постановени по ч.гр. дело № 16157/2019г. по описа на СГС, IV-а въззивен състав постановлението е отменено; както и че М. Л. е заемал длъжността „помощник съдебен изпълнител“ при ЧСИ Г. К., рег. № 924 към КЧСИ към 21.11.2019г.

Горните обстоятелства се установяват и от приетия препис от изп. дело № 20199240401239 по описа на ЧСИ Г. К., рег. № 924 към КЧСИ, образувано по молба от К. П.

Ж. въз основа на изпълнителен лист, издаден на 25.07.2018г. по гр. дело № 1894/2017г. по описа на СГС, Първи въззивен брачен състав. По изпълнителното дело е представено адвокатско пълномощно от 07.10.2019г., с което Т. П. Т. е упълномощила адв. Р. Ш. да я представлява по изп. дело с правото да извършва всякакви процесуални, правни и фактически действия по защита, включително обжалва актовете на съдебния изпълнител и да я представлява пред компетентния съд по делата, в които се атакуват негови действия /л. 13 от изп. дело/. С Постановление от 21.11.2019г. на ПЧСИ М. Л. е наложена глоба на основание чл. 528, ал. 5 ГПК вр. чл. 527, ал. 3 ГПК в размер на 400 лева на Т. П. Т. за това, че на 13.11.2019г. не е предала детето К. К. Ж. на бащата К. П. Ж. съгласно определения със съдебно решение режим на отношения на съответната дата и час, а именно: на 13.11.2019г. в 18.00 часа, за да бъде с бащата за времето от 18.00 часа на 13.11.2019г. до сутринта на 14.11.2019г. с преспиване /л.226 от делото/. Срещу постановлението е постъпила частна жалба от Т. П. Т..

От изисканото гр. дело № 16157/2019г. по описа на СГС се установява, че същото е било образувано по постъпилата частна жалба с вх. № 14665/29.11.2019г. на Т. П. Т. срещу постановление за глоба от 21.11.2019г. Към жалбата е приложен договор за правна защита и адвокатско пълномощно от 28.11.2019г. с предмет подаване на жалба срещу постановление за глоба от 21.11.2019г. на ЧСИ Г. К. по изп. дело № 2019924041239. В договора е посочено, че е уговорено възнаграждение между страните в размер на 300 лева, като адвокатското възнаграждение по договора било платено в брой при подписването му. С Решение № 1800 от 05.03.2020г., постановено по ч.гр. дело № 16157/2019г. по описа на СГС, IV-A въззивен състав съдът е отменил постановление за налагане на глоба от 13.11.2019г., с което на длъжника Т. П. Т. е наложена глоба в размер на 400 лева на основание чл. 527, ал. 3 вр. чл. 528, ал. 5 ГПК по изп. дело № 20199240401239 по описа на ЧСИ Г. К. № 924 с район на действие СГС. Решението е влязло в сила на 05.03.2020г. Срещу така постановеното решение е постъпила молба по чл. 248 ГПК и чл. 247 ГПК. С Решение № 3904/15.06.2020г., постановено по ч.гр. дело № 16157/2019г. по описа на СГС, IV-A въззивен състав съдът е допуснал поправка на очевидна фактическа грешка на основание чл. 247 ГПК на решението от 05.03.2020г., постановено по ч.гр. дело № 16157/2019г. по описа на СГС, IV-A въззивен състав като в диспозитива на решението вместо Постановление за налагане на глоба от 13.11.2019г. да се чете Постановление за налагане на глоба от 21.11.2019г. С цитираното решение е оставено без уважение искането по чл. 248 ГПК на Т. П. П. за допълване на решението от 05.03.2020г., постановено по ч.гр. дело № 16157/2019г. по описа на СГС, IV-A въззивен състав в частта му за разноските. Видно от печата върху постановеното решение същото е влязло в сила на 15.06.2020г.

Не е спорно между страните, а и се установява от представените доказателства в частност платежно нареждане от 28.11.2019г. за сумата от 25 лева, платена по сметка на СГС с основание „частна жалба постановление от 21.11.2019г ид1239/19“ и платежно нареждане от 28.11.2019г. в полза на ЧСИ Г. К. за сумата от 48 лева с основание „частна жалба постановление от 21.11.2019 ид 1239/19г“, както и от разписка от 28.11.2019г., в която

е посочено че Т. П. е предала на адв. Ш. в брой сумата от 73 лева, направени разходи по жалбата, че Т. П. е платила общо 73 лева /25+48/ разноски за държавна такса и такси по ТТРЗЧСИ за администриране на жалбата срещу процесното постановление за разноски от 21.11.2019г.

При така събрания доказателствен материал съдът намира следното от правна страна:

С оглед на обстоятелството, че наложената от ПЧСИ Л. глоба е била отменена по реда на чл. 435 ГПК от СГС с влязло в сила съдебно решение е налице противоправно деяние, осъществено чрез действие от страна на помощник съдебен изпълнител, върху действията на когото съдебният изпълнител е бил длъжен да упражнява контрол. Съдът в производството по чл. 441 ГПК не може да изследва законосъобразността на извършеното действие, доколкото същото е било отменено от СГС с влязло в сила решение като незаконосъобразно. Поради което не следва да се обсъждат възражения, касаещи реда и способите за изпълнение на решения за родителски права. Решението на СГС е задължително за всички съдилища по арг. от чл. 297 ГПК и в настоящото производство не може да се преразглежда спора за законосъобразността на извършеното от ПЧСИ действие, изразяващо се в налагане на глоба с постановление от 21.11.2019г.

На следващо място, съдът намира, че за отговорността за разноските в производството по чл.435 от ГПК съдебната практика е категорична, че не намира приложение разпоредбата на чл.78 от ГПК. Това произтича от спецификата на този този вид дела, които имат за предмет съдебен контрол на процесуалната законосъобразност на действията и актовете на органа по принудителното изпълнение. Според застъпеното в практиката становище, субект на отговорността за обезщетяване на причинените от тях вреди, е съдебният изпълнител. Последният обаче не е страна в съдебното производство по обжалване на действията и актовете му, поради което процесуалният способ за защита на страната, сторила разноски и имаща право на такива е общият исков ред – чрез предявяване на иск по чл.441 от ГПК и чл.74 от ЗЧСИ за възстановяване на вредите, причинени от незаконосъобразните действия и актове на съдебния изпълнител.

Незаконосъобразното налагане на глоби води до институционален път за защита правата на длъжника /ищец в настоящото производство/, във връзка с която се реализират неминуемо разходи за такси за администриране на частната жалба, както и разходи за процесуално представителство. Горните представляващ имуществени вреди, които са в пряка и причинно-следствена връзка с незаконосъобразното деяние на съдебния изпълнител. В конкретния случай от представените по делото доказателства безспорно се установи, че ищецът е сторил разноски в размер на общо 73 лева за такси за администриране на частната жалба срещу процесното постановление от 21.11.2019г.

Относно възраженията на ответниците, че обжалването от длъжника на отделни действия на съдебния изпълнител не представлява ново производство, а е част от общия изпълнителен процес, за което по изп. дело били налице доказателства за цялостно представителство в полза на адв. Ш., съдът намира същото за неоснователно. Действително, в изпълнителното се намира общо пълномощно в полза на адв. Ш., както и пълномощно и договор за правна помощ от 28.11.2019г., касателно обжалване на процесното постановление за налагане на глоба. С оглед възраженията на ответниците следва да бъде уточнено, че адвокатско възнаграждение се дължи, както за процесуално представителство

по изпълнителното дело, така и за обжалване на действие на съдебния изпълнител. Горният извод следва от разпоредбите на чл. 10 от НМРАВ /в приложимата ѝ редакция към датата на сключване на договора за правна помощ/, съгласно който е предвидено възнаграждение за образуване на изп. дело; за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изп. дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания до 500 лева; за вземания от 500,01 лева до 1000 лева; за процесуално представителство, защита и съдействие на страната по изп. дело, което има за предмет въвод или опразване на недвижим имот; за процесуално представителство, защита и съдействие на страната по изп. дело, което има за предмет действия извън посочените в т. 2 и т. 3, както и за обжалване на действия на съдебен изпълнител, като е направено разграничение в размера в зависимост дали жалбата се разглежда в открито заседание.

Т.е. самата Наредба предвижда дължимост на адвокатско възнаграждение, касаещо защита срещу действия на ЧСИ и предвижда размерите му, като го разграничава от общото възнаграждение, дължимо за процесуално представителство по изпълнителното дело. Поради което съдът намира, че за защита срещу незаконосъобразни действия на ЧСИ пред съд по реда на чл. 435 ГПК се дължи самостоятелно адвокатско възнаграждение в случаите, в които такова е уговорено. В настоящата хипотеза се претендира адвокатско възнаграждение в размер на 200 лева като са представени и доказателства за сторените разноски, а именно цитирания по-горе договор за правна помощ.

Поради гореизложеното съдът намира, че по делото са установени всички предпоставки за ангажиране на отговорност на ответниците, а именно установи се противоправното поведение на ответника Л., изразяващо се в налагане на глоба в размер на 400 лева с постановление от 21.11.2019г. по изп. дело № 20199240413239, която като незаконосъобразна е била отменена с влязло в сила решение на СГС, както и сторените разходи от ищцата във връзка с обжалването на глобата, изразяващи се в заплащане на такси в размер на общо 73 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 200 лева за извършеното процесуално представителство пред СГС, както и причинната връзка между причинените на ищцата имуществени вреди и деянието на ответника Л.. По отношение на ответника К. съгласно чл. 37, ал. 3 ЗЧСИ за вредите от неизпълнение на задълженията на помощник-частния съдебен изпълнител, частният съдебен изпълнител отговаря солидарно с него. Т.е. законът предвижда солидарна отговорност на частния съдебен изпълнител за вредите, причинени от неизпълнение, респ. незаконосъобразно изпълнение на задълженията на неговия помощник.

С отлед на това ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят солидарно на ищцата претендираната част от причинените ѝ имуществени вреди в размер на 273 лева от незаконосъобразно издаденото от М. Л. постановление от 21.11.2019г. за налагане на глоба на Т. Т. по изп. дело № 20199240401239 по описа на ЧСИ Г. К., рег. № 924 от КЧСИ.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ищеца. Същият е сторил разноски за

държавна такса в размер на 50 лева и претендира адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, платено в брой съгласно представен договор за правна помощ от 01.03.2021г. Поради което на ищеца следва да се присъдят разноски в общ размер от 350 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЧСИ Г. С. К., рег. № 924, ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността: гр. С., бул., №, ет., и ПЧСИ М. П. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к., бл, вх., ет., ап., да заплатят на Т. П. Т.- П., ЕГН *****, с адрес: гр. С., кв., ул., №, бл., ап., на основание чл.441 ГПК във вр. с чл.49 вр. 45 ЗЗД във вр. с чл.74, ал.1 ЗЧСИ при условията на солидарност сумата от **273** лева, представляваща обезщетение за нанесени имуществени вреди от отменено Постановление за налагане на глоба от 21.11.2019г. по изп. дело № 20199240401239, издадено от ПЧСИ М. Л., както и незаконосъобразно действие на ЧСИ Г. К., допуснал неправомерното действие на своя помощник, която сума включва 200 лева- част от разходите на Т. П. за заплатено адвокатско възнаграждение на адв. Р. Ш. и 73 лева- разходи за такси и разноски към съд и съдебен изпълнител във връзка с подадена жалба, по която било образувано ч.гр. дело № 16157/2019г. по описа на СГС, IV-а въззивен състав, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба -30.07.2021г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ЧСИ Г. С. К., рег. № 924, ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността: гр. С., бул., №, ет., и ПЧСИ М. П. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к., бл, вх., ет., ап., да заплатят на Т. П. Т.- П., ЕГН *****, с адрес: гр. С., кв., ул., №, бл., ап., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **350** лева, представляваща сторените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването на препис от съдебния акт на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____